

F. Bakó Enikő

IDILL

Kellemesen meleg a reggel. 6 óra van. Készen állok a reggeli kocogásra. Halkan záródik az ajtó mögöttem. Indulok.

Ma a nagy körhöz van kedvem, a két tó nyolcása között, a golfpályák mellett. Lassan haladok, majd néhány sprinttel változatossá teszem a futás monoton lüktetését. A nap megcsillan a víz tükrében, ahogy a házunk előtti felhajtóhoz érek.

Beütöm a kódot, beengedem magam. Izzadt testem megszabadítom a textiltől és csak élvezem a zuhany hús vizét. Felfrissít. A köntösöm puhasága igazán jólesik. Friss narancslevet facsarok és a terasz árnyékos sarkában lévő szekreter elé ülök. Jegyzetfüzetem az asztalon. Papírra vetem a futás közben összerendezett gondolataim.

Nyolckor hívom a lányom, ma nem igénylik az unokák a nagyit, így a szellemi munkától elfáradva, a medencében úszom a távokat. Nem tudom kikapcsolni állandóan dolgozó képzeletem. Ejtőzők fél órát, beleélem magam a könyvemben lévő konfliktusba, majd teniszruhára váltok. Ben és Gloria már a ház előtt vár. Párost játszunk 10-től a klubban.

Kellemesen ütögetünk, igyekszünk minél tovább játékban tartani a labdát. Az első szett szünetében Erna pezsgőt és tejszínhabos epret tesz le elénk. Ezek a rituálék igazán kellemessé teszik a létet. Beszélgetünk, ütögetünk, az eredmény mindig döntetlen, erre már figyelni sem kell, mert érezzük, hogy ez így a fair.

Lassan itt a dél, Erna rákkoktált szolgál fel a klubépületben. Igazán csinos a poharakban tálalt ebéd, már a színekavalkád is élvezetet nyújt. Jóllakni nem lehet vele, de nem is ez a cél így hatvan felett. Fitt nyugdíjas légy, ez a fáma itt Floridában.

Hazasétálok, a teniszütőm hol a fejem fölé emelem és akkor lábujjhegyen lépkedek, hol leengedem a hátam mögé és akkor sarokjárást gyakorlok. Senki nem néz hülyének, mert itt mindenki minden percet megragad egy kis nyújtásra, mozgásra, edzésre.

A konyhába lépve átengedem a szűrőn a vizet és már a medence szélén kortyolom a tiszta egészséget. Elszenderedem. Húha, még gyorsan át kell nézнем a jegyzeteimet. Ma Gloriánál van a könyvklub. Én moderálok, mint önkéntes könyvtáros, és mert van érzésem hozzá. A következő 2 órában megírok egy fejezetet, nehogy elillanjon az agytekervényeimből az ihlet. Mégiscsak ez lesz az első angol nyelvű regényem. Tartanom kell a határidőt. És van egy ügynököm, ezt is meg kellett tanulnom, hogy itt minden művészt az ügynöke képvisel.

Ránézek a faliórára, szednem kell a lábam, hogy időben odaérjek a golyók homokba dobálásához. Petanque. Akik reggel hódoltak e sportnak, azok most teniszeznek. Egy percem nincs unatkozni, foglalkoztatnak itt rendesen. Az 55+ lakóparkban megéljük a második fiatalságunkat.

Az idő száguld, újabb zuhany, lófarokba fogott haj és színes ruha. Küldök egy üzenetet az európai hatórás időeltolódás miatt a mentoromnak, majd hűtőtáskába teszem a tegnap elkészített padlizsánkrémet. Ez még a szülőföldem öröksége, igaz ott vinettának hívták. Jaj, de régen is volt! Mielőtt időm lenne elérzékenyülni, észreveszem Ernát, aki engem vár a kis golfautójában. Ő is tagja a könyvklubnak, ráadásul Brassóban született, mint az első férjem. Van egy közös kelet-európai titkos nyelvünk, amit a telepen csak mi ketten értünk. Eminescut szavalunk, hangosan és együtt, az Esthajnalcsillagot. Így suhanunk a pálmafák szegélyezte úton. Furcsa, hogy az ember 50 év távlatából sem felejtí el a gyermekkorában tanult verseket.

A selymesen puha gyepen parkolunk negyedikként. A ház mellett tartunk a tóra néző kertbe. A férfiak itt gyülekeznek, a grillen való süttögetés ma is az ő reszortjuk. Köszönünk és már a gyöngyöző roséval a kezemben ereszkedek le a nappali kényelmes fotelébe.

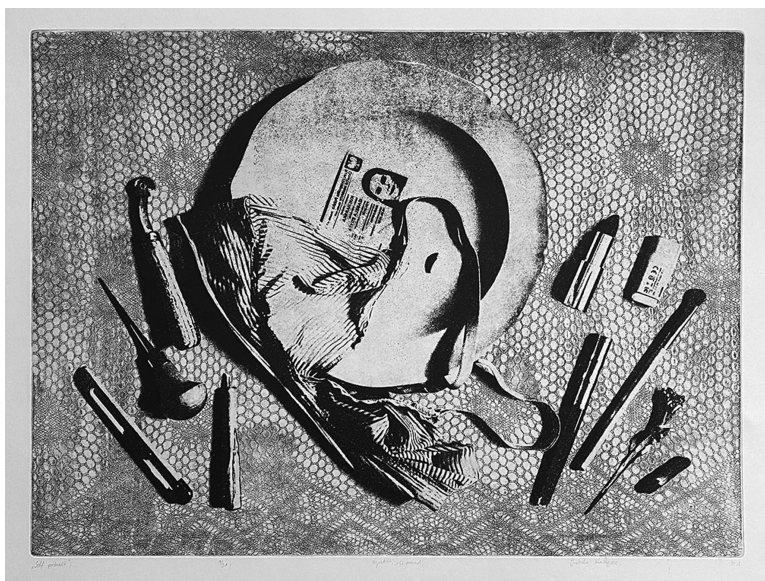
A kezembe veszem a könyvet, karácsonyi és krimi, mosoly fut végig az arcomon, mikor bejelentem a meglepetésemet. A könyvet írói álnéven publikálta anno a magyar pártfogóm. Szóval, a Skype-nak hála, ma ő is velünk lesz élőben. Megtapsolja őt a társaság. Örömük igazi.

A kert felől az illatok bekúsznak a nappaliba. Eltoljuk az ajtókat, egyesül a társaság. Ben, Gloria férje, aki a házigazda is egyben, swinggel emeli az est hangulatát. Frank Sinatra, My way zenéje betölti a teret. Kezdődik az eszem-iszom olyan arisztokratikus visszafogottan.

Sétálni van kedvem hazafelé. Mintha egy arborétumban lagnék. Bár pihennek a békák, kacsák, kócsagok és mókusok. A tóban jelzett aligátorokkal és kígyókkal még nem találkoztam beköltözésem óta. A mai nap először jut eszembe, hogy ennek az idillnek lassan vége szakad. Meglátogat a férjem, aki a nyugodt élet ellensége. Még nem tudom, hogyan fogadják majd a többiek.

Hazaérve belépek a sejtelmesen sűrű sötétbe. Nem árasztom el fénnel a szobát. Hűvös szellő fúj a tó felől. Megborzongok. A világító holdfény sugara vezet a teraszajtó felé. A lábam beakad valami nehéz és keménybe, ami a nappali és terasz között pihen. Nem akarom megszavarni, kilépek a kertbe és a tóparton indulok tovább.

Zsong a fejem. Nem hagytam nyitva a teraszajtót, ebben egészen biztos vagyok. Lehet, hogy megérkezett és szokása szerint tárva-nyitva hagyott mindent. Ha így van, ő kereste magának a bajt. Már tudom, hogy honnan nézem meg a napfelkeltét, ezért abba az irányba haladok tovább. És akkor mi van, ha egy betörő nyitott ajtót az aligátornak?

*Izabela Kucharska: Önarckép, 2021
(56,5 x 44 cm, rézkarc)*